

EGYESÜLETI

ÉRTESÍTŐ

Kiadja: A Magyar Csendőrök Családi Közössége — Cleveland, Ohio, USA.
1963. Augusztus — Chartered July 14, 1958. B. 56-940. — 8. Szám

• HIVEN • BECSÜLETTEL • VITÉZÜL •

Ma, amikor az emberiség jobbik fele élet-halál harcát vivja a világot elnyeléssel fenyegető vörös emberáradattal, felmerül bennünk a gondolat, s ennek nyomán szívünkbe oltott mély erkölcsi érzéssel méltán kérdezzük önmagunktól:

Quo vadis emberiség? . . . Hol van az emberi lélek hegyeket, völgyeket, világokat megmozgató hatalmas ereje, bátorsága és hite, hogy szembezálljon a vörös pokollal, az Antikrisztus Istent, vallást, hazát és minden más fennkölt erkölcsi elvet konokul megtagadó, államhatalmakat is magához ragadó ördögi rabszolgarendszerével?

Nem a régi bűnök hordozóinak mea culpázására és bűnbánat tartására kell azonban gondolnunk, hanem egy teljesen új lélek érkezésére, mely ha lassan is, de bontogatja szárnyait . . .

Ez az új lélek egy olyan istenhívő, harcos és meg nem alkuvó keresztény lélek, melynek ideálja a legteljesebb felebaráti szeretetet hirdető, de a farizeusokat és üzéreket a templomból mégis korbáccsal kiverő Krisztus Urunk, aki azért jött erre a világra, hogy nemes és fennkölt eszméket állítson szembe az emberi gonoszságokkal és igazságtalanságokkal.

A XX-ik század embere tudásának, de egyben hatalmi vágyának koronájaként végre megtalálta a módját annak, hogy a földön minden életet és életlehetőséget tökéletesen kipusztíthasson.

Quo vadis? . . .

Nemcsak teljesen lehetetlen, hanem észbontóan örjítő gondolat is, hogy a határtalan mindenségben ne volna Isten . . .

A világmindenségről még annak titkait legjobban kutatók és azok felett gondolkodók legnagyobbjai is mindössze csak annyit tudnak, hogy az időben örökkévaló és térben végtelen, de éppen ez a két fogalom az, amit emberi elme felfogni és megérteni sohasem tudhat.

Mely két fogalom felfoghatatlanságának érzékelésére szolgáljon a sok ezer közül az alábbi példa:

William C. Miller amerikai csillagász egy 200 inch (5 méter) átmérőjű Palomar teleszkópon nemrégiben a Crab elnevezésű ködhalmazt vizsgálta, mely kialakulóban levő gáztömeg "csak" 3500 fényévre van földünk-től. A fény terjedési sebessége azonban másodpercenként 300,000 Km., így már 1 fényév is csak 13 számjeggyel kifejezhető 9 és 1/2 trillió (pontosan: 9.460,800.000.000) Km. távolságot jelent. Az említett ködtömeg azonban még ennél is 3500-szor van távolabb tőlünk, ami egyúttal azt is jelenti, hogy amit az említett csillagász nemrégiben itt megfigyelt, az ott valójában 3500 naptári évvel ezelőtt folyt le, illetve vette kezdetét.

Ez a ködtömeg minden irányban másodpercenként kb. 100 Km-t tágul,

EGYESÜLETI ÉRTESÍTŐ

Kiadja: a Magyar Csendőrök Családi Közössége

Szerkeszti: a Sajtó és Szerkesztő Bizottság

ami 1 perc alatt már 6000, 2 perc alatt pedig 12.000 Km-t jelent, s ez földünk átmérőjével (12.640 Km.) már majdnem egyenlő.

Képzeljük tehát el — ha lehet — hogy mekkorára nő ez a ködtömeg 1 óra, 1 nap, 1 év, s még ennél is több idő alatt... S ha mindezek kiszámítását is megpróbáljuk, úgy még a mi kis élettartamunkon belüli rövid időre is szinte kifejezhetetlen és észbontóan nagy számok fognak kijönni. Ez a Crab nevű ködtömeg azonban csak egy a sok milliárdból, mely a világegyetemen belül van, ha ugyan egyáltalán beszélhetnénk a világegyetem határáról.

Évmilliókkal, vagy évmilliárdokkal ezelőtt azonban a mi napunk is ilyen izzó-forró ködtömeg volt, melyből forgás és lehülés közben körülötte forgó részek váltak le, s így keletkeztek a bolygók, köztük a mi földünk.

Arra a kérdésre azonban, hogy az a bizonyos ködtömeg hogyan keletkezett, mi volt, milyen volt és hol volt a keletkezési időpont előtt, emberi elme nem tud feleletet adni.

Ha azonban a ködtömegekből naprendszerek alakultak ki, akkor nyilvánvaló, hogy az örökkévalóságban és a végtelen térségben abban az időben, mikor még a mi naprendszerünk is csak ködtömeg volt, már megszámlálhatatlan sokaságban teljesen kialakult más naprendszereknek is kellett lenniök, melyek — a világmindenség általunk áttekinthető részén észlelt szabályokhoz képest — minden bizonnyal egy még nagyobb naprendszer, azok pedig — esetleg még több ilyen és még ezeknél is nagyobb naprendszer közbeiktatásával — mind egy közös központ, a világegyetem központja körül keringnek.

A végtelen világegyetemenek határa tehát nincs, de központja van!...

Ember! Te pirinyó kis paránya ennek a véghetetlen nagy világmindenségnek, borulj le alázatos és átszellemült imádságos szívvel a véghetetlen világmindenség központját jelentő, ott levő, azt létrehozó és abban a legnagyobbtól a legkisebbig mindent célszerűen elrendező, Lélekkel és Teremtő Akarattal rendelkező Mindenható Isten felfoghatatlan lénye és nagysága előtt... Borulj le és dobd el magadtól a marxista materializmus pestis módjára pusztító reménytelen életfelfogását, mely belőled lélek nélküli igavonó barmot, érzéketlen munkagépet és robotembert csinált, Terrának nevezett bolygónkat pedig a boldogtalanság szigetévé akarja átalakítani. Életed értelmét és lelked egyensúlyát nem ebben a külső világban, hanem ott bent önmagadban, a Te Istentől származó lelkedben kell keresned és megtalálnod.

Tökéletesen semmitmondóvá válna számunkra az élet, ha azt nem így fognánk fel és azt hinnénk, hogy mi magunk is csak egy materiális anyagból előállított lélek nélküli gép vagyunk, melynek — nálunk halálnak nevezett — elpusztulásával végleg megszűnik minden.

v.H.I.

A keleti arcvonalon az orosz haderő 1944. augusztus végén elérte az erdélyi Keleti-Kárpátok vonalát, így a nemzet — mely 1000 éven át mindig meghozta a maga véraldozatát — most is teljes elszántsággal készült, hogy megvívja élet-halál harcát az országra rátörő szovjet hordákkal szemben.

Az oroszok — lelkeségüknek megfelelően — mindig nagymesterei voltak a hátra történő orvtámadásnak, így most is nemcsak reguláris hadsereggel támadták az országot, hanem erdős területeken partizán csoportokat is dobtak le annak hátába, hogy a magyarság ellenálló erejét ezzel is gyengítsék és minél előbb megtörjék.

A szervezéssel — mint később az elfogottak vallomásaiból kiderült — a hirhedt Rákosi-Gerő-Vas bolsevik triót bízták meg, akik már ugrásra készen várakoztak, hogy Magyarországra érve kiirtsák azokat is, akik nem pusztultak el a nemzet honvédő harcában.

A három bolsevik tehát járta a magyar hadifogoly táborokat, hogy azok lakóiból partizán csoportokat szervezzenek. A hadifoglyok között kevés volt ugyan a jelentkező, de azért egypár elvetemült hazaáruló mégis akadt, kik a leggyalázatosabb módon vállalkoztak arra, hogy harcoljanak saját hazájuk és fajtájuk ellen.

A jelentkezőket 6 hét tartamára egy Kievtől délnyugatra kb. 10 Km-re fekvő kastélyba gyűjtötték össze, hol főleg robbantásokra, szabotázs cselekményekre és kommunista propagandára képezték ki őket.

A propaganda előadást Rákosi tartotta a jelentkezőknek, azt ígérve nekik, hogy Magyarország megszállása után jó állás és előmenetel vár arra, aki jó partizán tevékenységet tud felmutatni, vagyis harcol saját fajtája, barátja, vagy esetleg éppen testvére ellen.

A jelentkezők nagyobb része a Miskolc és Ózd környékéről származókból tevődött össze, akik a régebbi időkben illegális mozgalmakban már résztvettek, vagy ellenállók voltak és ezen körülmények valamelyikét valamilyen uton-módon igazolni tudták.

Kiképzésük befejezése után bevetésre kiválasztottak 7 orosz és 6 magyart, kiket géppisztollyal, kézigránáttal, törkessel és robbantóanyagokkal szereltek fel és 2 hétre elegendő élelmiszerral — főként konzervekkel és csokoládéval — láttak el, amit 2 külön ejtőernyővel dobtak le.

A kiválasztottak parancsnoka orosz részről egy főhadnagy, magyar részről pedig egy repülő hadnagy volt, míg rádiósnak egy orosz nő jelentkezett, aki hadnagyi rangot viselt. Utóbbi rádió adó-vevő készülékkel látták el, mely nagyobb távolságra is alkalmas volt a hírszolgálatra.

Az eligazítást 1944. szept. 8-án a parancsnoki irodában egy orosz ezredes végezte, ahová a kiválasztottakat berendelték, s ahol az ezredes

Miskolc és Ózd környékének 1:75,000-es arányu katonai térképe előtt állva, rendelkezéseit az alábbiak szerint adta ki:

„Önök ma este repülőgépen Magyarország területére, ott Miskolc és Ózd környékére fognak menni, hol a bükk-szenterzsébeti határban levő Vályus puszta közelében (mutatta a térképen) fognak kiugrani ejtőernyővel. A repülőgép háromszor fogja megkerülni az 542-es magassági pont körüli erdőrészt, mikoris az első két fordulónál egy bizonyos ponton 5-5 fő, a harmadik körözésnél pedig az ejtőernyővel kidobott 2 csomaggal 3 fő fog kiugrani a gépből. — Amikor földet érnek, az ejtőernyőt mindenki elrejtí, az utolsó 3 pedig biztosítja az ejtőernyővel ledobott csomagokat. Utána — mint gyülekező helyre — a hegy legmagasabb pontjára megy mindenki, aminek a legnagyobb csendben és a terep kihasználásával kell történnie.

Ózd környékén levő titkos ügynökünknek rádió üzenetet adtam, hogy várja önöket a gyülekező helyen, aki ott mindenben segítségükre lesz, főleg a terepen való mozgásban és rejtőzésben. Egyébként, ha földet érnek, rádión tegyenek nekem jelentést.

Feladatuk: az ózdi és diósgyőri vasgyárak működésének megbénítása és az anyagszállítás megakadályozása. Ez úgy érhető el legjobban, hogy Ózd és Bánréve között — amit 12 Km-es országút és vasút köt össze — felrobbantják a hidakat, főleg a Sajón levő vashidakat. Ugyanez a feladatuk az Ózd és Borsodnádásd közötti iparvasuton is, hogy a borsodnádásdi lemezgyárban gyártott nehéz páncéllemezek szállítását is megbénítsák.

A lakosság körében — de főleg a gyári és bányamunkások között — végezzenek felvilágosító munkát, kommunista szempontok szerint.

Feladatuk vérehajtásához ragaszkodjanak keményen, mert csak így érhető el eredmény. Bátorság!”

1944. szept. 8-án este 10 órakor ezekkel az utasításokkal indult tehát utnak 13 partizán a kievi repülőtérről egy német felségjelzéssel ellátott repülőgépen.

A repülőgép az éjféle órákban Ózd fölé érve, ott egészen alacsonyan szállt el, amit a légvédelmi figyelők jól észleltek is, de mivel azon német jelzés volt és ki is volt világítva, nem tüzeltek rá.

Másnap, 9-én reggel a tarnaleleszi csendőrörsön egy Kozsokiné nevű asszony — ki a falu hírhordozójának volt ismeretes — jelentette D. törzsermesternek, hogy a cigánytelepen eldobált ejtőernyőket látott.

D. törm. erre gyorsan megállapította, hogy a gombázó cigányok aznap reggel 7 óra körül Vályus puszta közelében, az erdőben fákra felakadva 3 ejtőernyőt találtak, melyeken cirilbetűs felírások voltak. D. törm. az ejtőernyőket a csendőrlaktanyába szállíttatta és telefonon azonnal jelentést tett a miskolci honvéd hadtest-, valamint csendőr kerületiparancsnokságnak, melyek a partizánok körülzárására és leküzdésére megfelelő honvéd és csendőr erők összpontosítását rendelték el.

A kérdéses nagy kiterjedésű erdőrész Borsodnádásd, Váraszó, Bükk-

szenterzsébet és Zabar községek határainak 3 varmegyere eső (Borsod, Gömör, Heves) összeszögeléseinel fekszik és Miskolc-Lillafüred vonalától az erdős Mátráig terjed, amit helyenként völgyek és utszakaszok szakítanak meg.

Ózdtól délre Arlón, Borsodnádásdon, Tarnaleleszen és Bükk-szenterzsébeten át Pétervásárig harmadrendű műút vezet. Borsodnádásd és Tarnalelesz között 10 Km. hosszú szerpentinnel. Pétervásártól nyugatra Erdőkövesden és Istenmezején át Zabarig harmadrendű műút, Zabartól északra Domaházán át Hangonyig földút és Hangonytól keletre Szentsimonyon át Ózdig ismét harmadrendű műút vezet.

A felsorolt községek és utvonalak a kérdéses erdőterületet mintegy négyszögben határolják, de mivel az erdő szegélye ezekre az utakra ráhajlik, ez a partizánok leküzdése szempontjából nem volt előnyös.

A razziát irányító csendőrparancsnok a partizánok körülzárása céljából a felsorolt községek és utvonalak mellett fekvő erdőszegélyeknél — az illetékes csendőrörsök, 1 zászlóalj erejű honvédség és leventék bevonásával — sűrű tábori örsökkel és összekötő járőrökkel záróvonalat létesített. A lezárást 9-én este 7 óráig végre kellett hajtani, s mivel nyilvánvaló volt, hogy a partizánok feladata csak az ózdi, borsodnádásdi és diósgyőri hadiüzemű gyárak megbénítása lehet, nagyobb erőkkel ezeket a gyárakat is biztosította.

Egy szakasz csendőr már délután az ejtőernyők megtalálási helyére ment, hol az erdőt a partizánok és az esetleg elrejtett ejtőernyők feltalálása céljából átkutatta, mikoris az avarban 6 darab ejtőernyőt találtak, majd abból, hogy az 542-es magassági pont körül eldobott cigarettavégeket és 2 darab cirilbetűs feliratu üres konzervdobozt találtak, megállapították, hogy a partizánok a ledobás után ott gyülekeztek össze. Az innen elvezető lábnyomok pedig arra mutattak, hogy a partizánok a gyülekező helyről északra, az Ózdhoz közelfekvő Arló irányába távoztak.

Ez a csendőrszakasz azonban a partizánok utját aznap már nem követhette, mert mikorra mindezeket megállapította, este lett, így a sötétség és az erdő sűrűsége miatt ez nemcsak veszélyes, hanem eredménytelen is lett volna. A szakaszparancsnok tehát erről és az eddigi eredményekről a razziát irányító csendőrparancsnoknak futár útján jelentést tett.

A razziát irányító csendőrparancsnok erre még aznap este a partizánok leszállási helyétől körben 10-15 Km. távolságban 12-15 fős járőröket állított fel azzal a feladattal, hogy másnap reggel 4 órakor elindulva, az erdőt a terepen kiemelkedő legmagasabb hegykupig kutassák át, de közben ügyeljenek arra, hogy saját csapatban kárt ne tegyenek.

Ezzel a partizánok leküzdésére minden intézkedés megtörtént.

Az erdőt kutató járőrök szept. 10-én reggel 4 órakor elindultak a kijelölt magassági pont irányába, s az utjukba eső területet alaposan átkutatták, hogy a partizánok nyomára bukkanjanak.

Ennek során egy 12 fős honvéd járőr — melynek egy zászlós volt a parancsnoka — a járdánházai erdőőrház közelében egy meredek hegyoldalon előnyomulva, az erdőből nyílt terepre jutott, hol a hegy tetején kb. 100 m. távolságban levő partizánoktól — kik ezt a jól belátható tereprészt hatásosan tudták pásztázni géppisztolyaikkal — hirtelen tüzet kapott.

A helyzet megítélése után a zászlós a golyószórósnak és 2 géppisztolyosnak parancsot adott, hogy a partizánokat tüzzel kössék le, majd a járőr többi részét kétfelé osztva, saját tűzcsapása kétoldalán támadást rendelt el. A támadás azonban — bár lendületes volt — 30-40 m-en belül elakadt, mert a golyószóró, a 2 géppisztolyost és 3 honvédet a partizánok összpontosított tüzzel harcképtelenné tettek.

A zászlós a nagy veszteség láttára a nyílt terepről visszavonta honvédeit, majd ő maga a golyószóró mögé ugorva, tűz alá vette a partizánok fészkeit és fedezésre kényszerítette azokat, minek folytán a sebesülteket is tűzmentes területre vihették és bekötözhatték.

Ezzel a járőrrel párhuzamosan 5-600 m. távolságra az én parancsnokságom alatt egy 11 fős csendőr járőr haladt, mellyel az első lövések elhangzása után azonnal a megtámadottak segítségére siettem.

A partizán fészkeket kb. 100 km-re megközelítve, azokat 1 golyószóróval és 3 géppisztollyal tűz alá vetettem, mely tüzerő a közben újra tüzelő partizánokat ismét fedezésre kényszerítette. Majd a járőr többi tagjával a fészkeket oldalról megközelítve, azokból a partizánokat lendületes támadással kivetettük, kik közül 4 harcképtelenné vált, 3 megadta magát, 6 pedig — köztük a 2 parancsnok és a hadnagynő — a támadás ellenkező oldalán elmenekült, amit az erdő sűrűsége miatt nem lehetett azonnal észrevenni. A partizánok említett létszáma az elfogottak vallomásaiból derült ki.

Ezután az elfogott partizánokat illetékes helyre bekisérítette és a sebesülteket elszállíttatva, a járőr többi tagjával az elmenekült partizánok üldözésére indultam.

Mivel a hadnagynő a rádió alkatrészeit menekülés közben egyenként eldobálta, a menekülők útját az üldöző járőrnek nem volt nehéz követni.

A menekülő partizánok hamarosan beleütköztek egy Hangony felől előnyomuló másik csendőrijárőrbe, s azzal erős tűzharcba keveredve, visszafelé akartak menekülni, de ekkor a fenti üldöző csendőrijárőrrel találtak szembe magukat. A harc kemény volt, mindkét részről veszteségekkel. A partizánok közül 3 halott volt, köztük a magyar repülő hadnagy is. Az orosz főhadnagyot napok múlva találták meg a harc színhelyétől kb. 2 Km. távolságra egy sűrű bozótos helyen szintén halva. Több lövés érte, így valószínű, hogy súlyos sebesülten huzódott oda. A hadnagynő és 1 társa sajnos a legszorgosabb kutatás ellenére sem került elő, így valószínűleg sikerült nekik átjutni Szlovákiába, hol az ott működő partizánokhoz csatlakoztak.

Az Ózd közelében ledobott első partizán csoport felmorzsolása ezzel befejeződött.

Az oroszok által rádió adó-vevő készülékkel ellátott Ózd környéki titkos ügynök már szept. 8-án éjjel kézrekerült, mert a szovjet repülőgép érkezésekor irányjelző rakétát lőtt fel, amivel gyanussá válván, egy közelben portyázó csendőrijárőr rögtön elfogta, így a partizánok fogadására már nem mehetett ki a megjelölt helyre.

A nyomozás kiderítette, hogy ezt az ügynököt 1941. márc-ban a budapesti orosz követség egyik tisztviselője szervezte be és látta el rádióval.

Az ügynök — mint hadifogoly — az első világháború alatt és után hosszabb ideig volt Oroszországban, ahonnan 1921-ben tért haza egy orosz nővel, akit később feleségül vett. Kommunista szempontból már akkor gyanusak voltak, mégis a férfinak később sikerült Ózdon állami szolgálatba kerülni.

Az első csoport bevetése után 10 nap múlva az oroszok újból 12 partizánt dobtak le Hangony-Domaháza-Gesztete hármas határok erdőségébe és szintén azzal a feladattal, hogy az ózdi, borsodnádasi és diósgyőri vasgyárak működését bénítsák meg. Ezt a partizán csoportot azonban még a ledobás napján felmorzsolták a csendőrijárőrök, ami a felállított őrségek és a lakosság éberségének volt köszönhető.

Ennek a partizán csoportnak a leküzdésénél fordult elő, hogy mikor az egyik községi jegyző 10-ed magával fegyveresen kereste az erdőben a partizánokat és egy tisztáson azokra rátalált, akkor azok közül 5 magyarui beszélő kivált a csoportból és a jegyző csoportjához menve, velük kezefogtak, cigarettára gyujtottak és elbeszélgettek, főleg arról, hogy merre vannak a partizánokat kereső járőrök. A jegyző erre — anélkül, hogy sejtette volna tévedését — készségesen tájékoztatta erről a partizánokat, mire azok visszamentek csoportjukhoz és eltűntek az erdőben.

A jegyző csoportja azonban hamarosan ezután találkozott egy, az én parancsnokságom alatt álló csendőrijárőrrel, melynek elmondta, hogy éppen most találkozott néhány emberrel, kik szintén a partizánokat keresik. A kapott személyleírásokból és ruházatból persze rögtön tudtam, hogy a jegyző a partizánokkal találkozott, így a járőrrel azonnal üldözésükre indultam, kikre 6-700 m-rel távolabb rá is bukkantunk és erős tűzharcra leküzdöttük azokat. A harcban 6 partizán megsemmisült, 6 pedig megadta magát.

Egy 11 főből álló partizán csoportot okt. 3-ára virradóra Borsodnádasi és Egercsehi községek határaiban dobtak le az oroszok és ismét ugyan azokkal a feladatokkal, mint az előző 2 csoportot. Ezek sem voltak azonban szerencsésebbek, mint az előbbieket, mert az első napon ezek is felmorzsolódtak. Közülük 4 elesett, 3 megadta magát, 4-nek azonban sikerült Szlovákiába átmenekülni és az ottani partizánokhoz csatlakozni.

Az oroszok látták, hogy a partizánokkal való kísérletezésük ezen a területen hiábavaló, így oda több partizán csoportot már nem dobtak le.

A partizán csoportok gyors és eredményes leküzdését a parancsnoksá-

gok azonnali helyes intézkedése, az erdőterületek lezárása, a kutató csoportok bátor magatartása és a lakosság együttműködése tette lehetővé.

A lakosság oly érzékeny éberséggel kísérte a partizánok megjelenését, hogy még a legkisebb gyanusnak látszó körülményt is azonnal jelentette a hatóságoknak.

Nem vitás, hogy az elkövetkezendő 3-ik világháboruban — melyre a Szovjet a 2-ik befejezése óta szakadatlanul készül — a partizánharcnak nagy szerepe lesz. Így a partizánok elleni legkeményebb küzdelemre nemcsak a sorkatonaságot, hanem a polgári lakosságot is a leggondosabban ki kell képezni, illetve elő kell készíteni.

Befejezésül meg kell még említenem, hogy a kommunista Kína hadvezetősége előörsként zavarkeltésre — de úgy is mondhatnánk, hogy szállás csinálásra — a már ott működő kommunista szervezetekkel egybehangolva, Tibetben, Laosban és a kommunista barát Nehru (*) Indiájában több 1000 partizán-bandát dobott le, melyeknek vandál pusztításai annyira elfajultak, hogy valósággal legyilkolták a lakosságot, a falvakat és városokat pedig felégették. Így ha még ezek sem készítetik a Nyugatot cselekvésre, úgy megérdemelten süllyed a kommunizmus vérgőzös mocsarába.

— o —

Gyászhir: Sulyos csapás, pötolhataflan veszteség érte a nemzeti érzésű emigráns magyarságot. Junius 4-én meghalt v. KOVÁCS Gyula szkv. m. kir. altábornagy, számos magas kitüntetés tulajdonosa, a Magyar Felszabadító Bizottság ügyvezető alelnöke, aki Magyarország felszabadításáért élt és harcolt.

Temetése junius 8-án volt Clevelandban, osztatlan részvét mellett.

Testületünk és a M. Cs. Cs. K-e nevében egyesületünk elnöke bucsuztatta és helyezte el koszorunkat a ravatalára.

A M. F. B. igazgató tanácsa felhívással fordult minden elárvelt magyar testvérhez, hogy nagy halottunk életművéhez hiven, nemzetpolitikai végrendelete szellemében szolgáljuk tovább Hazánk és Nemzetünk szent ügyét.

Emlékét kegyelettel őzizzük.

EMLEKÉZÉSEK . . .

Irta: vitéz baranchi Tamáska Endre

1945. április eleje. — Zólyom, Hermány, Stubnyafürdő térségében harcol a 24-ik honvéd hadosztály. Negyedikén éjfél tájban erős tűzérségi tüzellel előkészített áttörés az ellenség részéről. A részen át özönlik állásainkba az orosz szovjet gyalogság.

(*) A szerző ezt az ismertetést még 1954 végén írta.

Minden emberre szükség van, hogy a rést be lehessen tömni, s az orosz előnyomulását meg lehessen állítani. A Palugyay kastély egyik termében 35 tábori csendőröm várakozik . . . Idegfesztető percek, mert hollétemről már órák óta semmi hír . . . Majd egy német főhadnagy lép be hozzájuk a félhomályos lovagterembe, mire mozgolódás támad. Engem vártak, de tévedtek . . . A német tiszt tolmács útján közli velük, hogy minden emberre a legsürgősebben szükség van, hogy a szovjetorosz áradatot megállíthassák.

Mind fiatal csendőr és őrmester, csupán 2 törzsrőmester van közöttük. Izzó hazaszeretettől vannak fűtve mind, s ha már anyaörseiket el kellett hagyniok, ott teljesítik szolgálatukat, ahová a sors éppen vetette őket.

A feltett kérdés rövid: Akarnak-e az első vonalban harcolni?

Szinte egy emberként szökkennek talpra, s egy hangként tör ki torkukból az igen. Majd egy kis szünet után nyugodt, megfontolt hangon teszi hozzá Mackó törzsrőmester: Igen, de csak százados urunk parancsnoksága alatt. A német tiszt kurtán válaszol: Ő már nincs itt . . . Lehet, hogy fogságban van, de lehet, hogy már nem is él . . . Egy kis néma csend, összevillannak a szemek, majd ismét Mackó törzsrőmester szólal meg:

Átveszem a parancsnokságot. Szerelvényt fel! Utánam!

Nyomjelző lövedékek festik az éjjeli eget csikossá, s fegyverrel, löszerrel megrakodva haladnak a sötét éjszakában derék csendőreim . . . Védőárok nincs, honvédekkel, németekkel vegyesen fekszenek bele a tavaszi, sáros szántásokba, a zombékos patak völgyébe, s kezdődik a szakadatlan tüzharc. Felváltás nincs, élelem, pihenés szintén ismeretlen fogalom. Csak lőszer és erős magyar küzdeni akarás van. Az orosz ugy fegyverben, mint emberanyagban tulerőben van, de a mieink így is körömszakadtig tartják azt a vonalat, ahol este megvetették lábukat.

Soraik ritkulnak. — most Szamosi őrmester bukik előre véres fejjel karabélyára, mely oly sokszor kísérte el őt járőrszolgálatában a máramarosi hegyek között.

A pokoli zene nem hagy alább, s közben erősen világosodik. Így a kisebb tüzszüneteket kihasználva, kényszerűségből nyulvacoknyi gödröket ásna a küzdők, hogy valami védelmet találjanak az ellenség golyózáporában.

A nap vörös korongja lassan megjelenik az Alacsony Tátra bércein, s egy kicsit lecsendesedik az ellenség harci mérge is. Az is fáradt már, mert beözönlésüket sikerült megállítani, s így az ő soraikban is nagy a veszteség . . . B. Varga csendőr áttekint a bokor tulsó oldalára, hogy miért van oly nagy csendben a társa . . . Némán, véres halántékkal fekszik ott Zempléni őrmester, de fegyverét még most is göröcsösen markolja . . . Szólitja B. Varga, de feleletet nem kap . . . Átkuszik hozzá, s szomoruan látja, hogy Zempléni is halott. Még talán éjfél tájban kaphatta a halálos lövést. Iratait magához veszi, s pár lapátnyi földet dob rá, de nincs is ideje gondolkodni a történeteken, mert a harc újra fellángol.

Sulyos veszteségekkel bár, de egész nap tartják a vonalat, amit sok helyen már szinte csak pókháló módjára védenek. Csak az est beálltával jönnek hátra egy másik védelmi vonalba, s ez a kegyetlen hajsza egészen a régi magyar-cseh határig folyik. Ott kap csak 13 napi sulyos harc után leváltást ez a megtépázott, lerongyolódott és kiéhezett csapattöredék.

Közben szerencsésen megszökve fogságomból, éppen az egyik hágo-
szük torkolatában állok, mikor megpillantom 2 hét óta nem látott derék
csendőreim egy részét. Mert csak 11-en vannak... Lőporfüsttől, sártól,
vértől ázottak, 2 hetes szakállal és arcukról a koplalás és a hadifáradalmak
tükröződnek le. Csak a hangjuk a régi. Gyorsan ugrálnak le a gépkocsiról,
mikor megpillantanak, s szívből örülünk egymásnak. Ők csodálkoznak, hogy
életben vagyok, én pedig mélységesen szomorkodom, hogy így leapadt a
létszámuk.

Beregszászi törzsőrmester röviden jelentést tesz és beszámol. Így tudom
meg, hogy derék csendőreim közül a 2 hetes ádáz küzdelem alatt a hiány-
zó 24 hősi halált halt, fogságba esett, vagy eltűnt. Majd B. Varga csend-
őr mondja el, hogyan temette el Zempléni őrmestert...

Igen, ők mindannyian hőiesen és VITÉZŰL harcoltak a Hazáért,
hogy esküjükhöz hűek maradjanak szívük utolsó dobbanásáig.

— o —

1945. májusában voltunk és 9-ével mi is legyőzöttek lettünk. A mara-
dék 16-ik és 24-ik hadosztály leharcolt részei egy tömegben lettek pár nap
mulva hadifoglyai a szovjet hadsereg csehországi részének.

Ez a május 13-ika igen szomorú nap volt életünkben. Ott álltunk
fegyvertelenül mi is, sorainkban nagyon megritkult csendőrök. Lesújtó ér-
zés volt, mikor kezünkből kivették a fegyvert, amit évek hosszú során át
becsülettel viseltünk. Csendőreim tanácstalanul álltak velem együtt, hogy
most aztán mi is fog következni? Tudtuk jól, hogy szovjet kézben hadifo-
golyának lenni — főleg nekünk csendőröknek — nem lesz nagy öröm.
Schwarzenberg herceg kastélyának kertjébe terelték be a több ezer magyar
hadifoglyot, hol hű csendőreimtől már külön választottak.

Bizonytalan várakozásokban teltek az órák, névsorok összeállításával
és a még meglevő órák, gyűrűk, értéktárgyak leadásával, illetve erőszak-
kal való elkobzásával. Ezek tették csak mozgalmassá ezeket az órákat.

Miután bezáródott a kastély hatalmas kapuja mögöttünk, honvéd baj-
társaim a legnagyobb jóakarattal és igaz bajtársi tanáccsal ajánlották ne-
kem, hogy vegyem le csendőrhajtókámat és rendfokozatomat, mert ezek a
kommunisták kezeiben egyáltalán nem jelentenek életbiztosítást számomra.

Amira csak azt tudtam kérdezni: Miért?

Ezeket BECSÜLETTEL szereztem és viseltem éveken át, így ezeket
most sem kell szégyelnem, vagy elrejtennem. Semmi bűncselekmény sem
terheli lelkemet, így ezektől nem akarok megválni soha.

Rövidesen megtudtam én is — mint a szovjet táborparancsnokság is
— hogy egyedül vagyok csendőrtiszt a több, mint 8000 hadifogoly között.
Így aztán ebédidő után nemsokára jött értem egy tolmács szerepét betöltő
ruszin tanító, hogy hívatnak NKVD. kihallgatásra. Egy sötét külsejű, löcsi-
szár kinézésű NKVD. őrnagy fogadott kint a gyepen, egy nagy almafa
alatt. Csizmáját kedélyesen lehuzta, kitergette nem egészen patyolatfehér
kapcáját, kitette maga mellé a füre pisztolyát, s kezdődött a kihallgatás,
melynek vagy kutyakorbáccsal, vagy pisztolyával való hadonászással adott
nyomatékot.

Így kezdődött meg számomra a kihallgatások egész sorozata, s a kér-
dések özöne... Hány orosz gyilkoltam meg?... Hány kommunistát
akasztottam?... Mit csináltam a szovjet asszonyokkal, gyerekekkel?...
És még ezekhez hasonló kérdések tömege.

Feleleteimet persze mindig azzal fogadták, hogy abból egy szó sem
igaz és hogy ők mindent tudnak rólam.

Ennek ellenére a kérdések idegromboló módon majdnem 10 éven át
ujra és újra ismétlődtek. Pedig váltig mondtam nekik, hogy ha mindent
tudnak rólam, akkor kár fáradni az én kérdézetéseimmel.

★

Szibériában eltöltött sulyos esztendőket után 1947-et írtunk naptárunk-
ban. Soraink már 1945, 46, 47-ben erősen lecsappantak, de nem a haza-
szállítástól, hanem inkább az éhség, betegség és az embertelen munka tize-
delte meg sorainkat. Mégis voltunk, akik az Uristen segítségével átvészelt-
tük ezeket a legnehezebb esztendőket.

Pünkösöd után egy újabb szállítmányt vittek el táborunkból — úgy
mondták haza — és ezek között volt a magyar hadifoglyok táborparancs-
noka is. Így mi — a maradék — újra fej nélkül maradtunk. Persze a ma-
radék mindig a legnyakasabb fajta volt, mely még a hazaszállítás reménye-
ben sem volt hajlandó betörni, s fejet hajtani az orosz rabtartóknak.

Jóformán még be sem csukódott a tábor nagy kapuja, melyen a haza-
felé tartó bajtársaink eltűntek szemünk előtt, mikor már hívtak névszerint
a "vachtára", ahogy az őrbódét nevezték az oroszok. A tábor területéről
csak ezen keresztül lehetett kijutni. Innen kísérték ki a "stab"-ra, tehát az
orosz táborparancsnokság épületébe, hol Ciganov NKVD. főhadnagy és a
táborparancsnok fogadtak, kiknek irodájába belépve még ki sem fújhattam
magam, mikor Ciganov főhadnagy közölte velem, hogy mostantól fogva
pedig én leszek a még ott tartott magyar hadifoglyok parancsnoka.

Válaszom erre csak annyi volt: Tudja-e azt főhadnagy ur, hogy én
csendőr vagyok?

Igen — válaszolta — de mi éppen azért intézkedtünk így, mert jól tud-
juk, hogy a csendőrök otthon is úgy teljesítették szolgálatukat, hogy abban
kifogás nem lehetett és így bennük mindenki megbizott. De ugyanígy azt
is jól tudjuk, hogy felfogásukat most sem és még itt a fogságban sem vál-

toztatták meg, s ezért mi is jobban bizunk az olyanfajta emberekben, kik szolgálatukat minden körülmények között HIVEN teljesítik.

Ezt tudomásul véve bizonyos belső örömmel ballagtam vissza a tábor kapuja felé... Mert ez a dicséret nem nekem, hanem az én szerény személyemen keresztül a m. kir. csendőrségnek szolt, s még hozzá legnagyobb ellenségének, egy szovjet politikai tisztnek a szájából.

Még abban a nyomorult helyzetben is büszke voltam tehát arra, hogy csendőr vagyok.

— o —

Beszámoló a Pöttyös bátról, amit az idén — kivételesen és próbaképpen — Cleveland egy igen szép fekvésű külvárosának klubjában rendeztünk meg jun. 1-én, mint itt Garden Party-nak nevezett kerti mulatságot.

A rendezőség nemcsak a TV-n leste az időjárásjelentéseket, de telefonon is gyakran hívogatta a "csalhatatlan" időjósokat, mert estünk sikere forgott kockán. A rendezők jól imádkoztak, mert a zord tavaszi napokra enyhe, tiszta, holdvilágos éjszakát kaptunk az Égiektől.

Már 9 óra tájban kezdtek szállingózni a meghívottak, kiket a buzgó rendezők vezettek az előre lefoglalt asztalaikhoz. A Hölgyek szebbnél szebb változatos pöttyös ruhái festői látványt nyújtottak. Vendégeink között a helybelieken kívül Csikágóból és New Yorkból jöttetek is üdvözölhattünk.

A környezet, a klub ápolt parkja, a virágok, kivilágítás és a tágas elhelyezés minden vendégünket meglepett. Gyültek a lampionoktól és reflektoroktól fénylő nagy tánchely körül elhelyezett asztalokhoz a vendégek, melyek mögött egy alulról megvilágított melegített fürdőmedence tette látványossá a környezetet. A mulatság egy elsőrangú amerikai tánczenekar hangjaira kezdődött meg, amelyik a népszerű európai táncszámokat is hibátlanul játszotta.

Nem volt baj a hűvösödni kezdő idő miatt sem, mert aki fázott, áttelepedett a klub remekül dekorált zárt termébe, ahol egy cigányzenekar húzta a talpalávalót vendégeinknek, s ahol a táncban megéhezettek kitünő "csabait" és remek süteményeket fogyaszthattak. E terem egyik teljesen üvegezett oldala a parkra, a kint táncolókra nyújtott kilátást, a másik, szintén üvegezett oldalon át pedig a klub műjégpályáján még jóval éjfél után is köröző párokat és jelesebb figurázó jégkedvelőket láthattak.

A 400 fős vendégsereg igen jól érezte magát a festői szép környezetben, s az elmaradtak, akik a hosszabb uttól, vagy a hűvös időtől féltek, később nagyon is fájlalták, hogy ezt a hangulatos éjszakát elmulasztották.

A rendezőség a nagy kiadások dacára is jelentős tiszta bevétel mellett teljes erkölcsi sikert is javára írhatott. Az előbbinek szabályaink szerinti részét jótékony célra fordítjuk.

Támogatóinknak itt külön is köszönettel adózunk, akik így lehetővé teszik, hogy a mi jólétben bővelkedő Eldorádónkból ha nem is ezekkel — mint szeretnénk — de kisebb-nagyobb összegekkel mégis segíthetjük a szűkölködő, beteg, öreg, sokgyermekes európai bajtársainkat.

Barátaink, Bajtársaink, jöjjetek el máskor is és vezessétek közénk a fiatalságot, hogy ezzel is szorosabbra fűzhessük a magyar kapcsolatokat és hogy áldozatkészségtekkel több könnyet is törülhessünk le a szenvedő magyar testvéreink szeméről.

— o —

Közlés. Örömmel értesültünk, hogy Öfensége Vilmos-Károly porosz kir. herceg, a Johannita Lovagrend Urmestere f. év jun. 30-án a Johannita Rend lovagjai közé felvette a Szalók-nemzetségbeli vitéz nemes baranchi TAMÁSKA Endre szkv. m. kir. csendőrszázados Bajtársunkat.

Ugyancsak Öt érte a megtiszteltetés, hogy a lovagrendi privilégiummal rendelkező Szent László Társaság Kormányzója f. év jul. 29-én Baselben tartott Hősök emlékűnnepén kinevezte "Szent László Harcosa"-vá (lovagjává).

Szívből jövő jókívánságainkat fejezzük ki ez alkalommal Bajtársunknak, aki néhány évi ittartózkodása alatt már eddig is 69 antibolsevista előadást tartott, ezzel is igazolva lelkes, töretlen magyarságát.

— o —

BODOR MISKA

Irta: dr. Szabolcs József

Ott született Tiszafüred és Keszi között a nagykanarban a kompjárat mellett, egy Tisza füzesei közötti halászkunyhóban.

A jövendőmondó cigányasszony 5 tojásért mindjárt megjósolta, hogy nagy ember lesz belőle. Hát testileg az is lett hamarosan. Hosszulábu, nagykezü, feketefejü, ki már az iskolában úgy kimagaslott a többi zömök tiszai kölyök közül, mint a juhász a birkanyájából. Később pedig vizenjáró halászember lett ő is, mint az apja. A hosszú, laposfenekű halászcsonakon járta a kiöntéseket és rakta le a kelepceket a csukák náddal rakott járataiba. Huzta a hálót a Tiszán és aggatta a családkeket a horgokra a nagyszáju harcsáknak. Esténkint, mikor a nap vérpiros golyója elérte a látóhatáron terpeszkedő ködöket, kiült a kunyhó elé és foldozgatva a hálót, kieresztette hangját, mint madarak a csalit fái hegyén.

Itt találkoztam vele először a kunyhó előtti tüzhely mellett. Fácánra voltunk vadászni a főszolgabíróval, s mikor ránk szállt a sötétség, letértünk a folyó melletti halászkunyhójához. A tüzhelyen pislogott a parázs és egy

szép szál legény sündörgött körülötte, nyársakat dugdosva a földbe, a pirosra paprikázott kecsegékkal. Kérdeztem a nevét... "Bodor Miska, az öreg billencs fia" — adta meg helyette a választ a főbíró. Az öreg halász egyik lába ugyanis rövidebb volt, ezért hívták tehát a környékeliek őt "billencs"-nek.

Én mindig bolondja voltam az erdőknek, nádasoknak, vizeknek. Így hát összebarátkoztunk Miskával. Szerettem hallgatni izes tisztáji beszédjét, ahogy a lovat "lu"-nak, a buzát "ilet"-nek mondta. Engem szolgabíró urnak tisztelt, noha abban az időben csak mint "fizetéstelen közigazgatási gyakornok" működtem a Tekintetes Vármegyénél. Elárulta egyszer, hogy kedvenc eledele a sült vadkacsa megspékelve szalonnával. Én viszont a kölyök harcsát kedveltem, így hát semmi akadálya sem volt, hogy megkössük az üzletet. Ő mindig tartott számomra harcsát a lyukas fauszályban, így ha megkivántam a halászlét, csak fogtam a puskát és mentem ki a nádasba, majd jött a cserebere: egy kacsa — egy harcsa... A harcsa aztán belekerült a Bikaszálloda tüzhelyén táncoló fazékba, hol a kutyahájjal megkent vendéglős személyesen ügyelt fel a szakszerű elkészítésre, hiszen tudta, hogy a halvacsorát nem fogyasztom el egyedül, hanem tiszafüredi szokás szerint a legény cimborákkal együtt, s hogy meg ne haragudjon a harcsa, viz helyett majd bort iszunk rá, a ragyás csurunak pedig úgy sir majd a hegedűje, hogy még a cserépfazekat is megolvasztja.

Teltek-multak azonban az évek és jött a világrengető nagy vihar, mely az én szekerem rudját is más erdők, nádasok és vizek felé fordította... Átvedtettem tehát én is, átcsereéltem ruhámat aranygombosra, kalapomat tollásra és a megye helyett a belügy-hadügy igazgatta sorsomat...

Erdély már hadszíntér volt, az orosz már a Kárpátok hágóin tört előre az ország szíve felé, mikor újra találkoztam Bodor Miskával. Egy tábori csendőrszakasz parancsnoka voltam Désen, mikor egy napsugaras szép őszi reggelen egy jegenyetermetű, szénfekete csendőrőrmester jelentkezett nálam — mint oda beosztott — szolgálatra. "Bodor Mihály csendőrőrmester" — jelentette nevét és rendfokozatát előírásosan ami persze fölösleges volt, hiszen rögtön ráismertem. "Emlékszik még rám Miska?" — kérdeztem örömmel. "Hát hogyne emlékeznék százados ur... Teremtőn, azóta sem ettem vadkacsát" — felelte sóhajtozva Miska.

Külsőleg nem sokat változott, csak egy éktelen nagy forradás vöröslött homlokán és arcán, s mikor ezek eredete felől érdeklődtem, elmesélte, hogy egy orosz harckocsi darabja sujtotta meg, amit ő robbantott fel egy kézigránát köteggel, s így került korházba, majd onnan ide. "Dehát miért maga vágta oda a köteget?" — kérdeztem. "Alázatosan jelentem, valakinek csak meg kellett állítani a kocsit!" — ami világos és érthető volt. "Aztán hogy lett csendőr Miska?" "Besoroztak katonának, aztán valahogy megszerettem az egyenruhás életet, így mikor letelt az időm, jelentkeztem csendőrnek. Felvettek és hát most itt vagyok"...

Hát ott is volt aztán mindig mellettem... A bozótharcokban az ejtőernyős partizánokkal... Aztán mikor jött a parancs, hogy hátra, egy haladokló ország felszaggatott testén, felrobbantott hidjain, bevetés itt, bevetés ott, visszaverni az előretörő orosz, — akkor Bodor Miska mindig első volt az önként jelentkezők között.

Már közel voltunk a köszegi sáncokhoz, mikor az utolsó bevetés történt... Körülöttünk égtek a falvak, lángvörös volt az éjszakák ege, s az ágyuk dörgése, aknák robbanása félköralakban egyre jobban közeledett. Szekerekkel zsufolt utakon motyóikat szorongatva, sirva-jajgatva rimádkodtak a menekülők, asszonyok, aggok, gyerekek védelemért... Fel kell tartani legalább addig az orosz, míg ez a szerencsétlen karaván átér a határon... Az önként jelentkezők között természetesen ott volt Bodor őrmester is... Ott láttam őt utoljára, dalolva egy tehergépkocsin a többiekkel... Honvédek, folyamőrök, repülők és csendőrök együtt daloltak egy bakanótát a hazáról és egy barna kislányról, akikért "el kell menni és meg kell halni"... Aztán felbugott a motor és Bodor Miska örökre eltűnt az életemből...

"Eltűnt" — ez volt később a hivatalos jelentés is. De én tudom, hogy ő nem "eltűnt", hanem ő mint hős esett el. Mert ő nem az a fajta volt, aki kitér az ellenség elől. Ő nem tűnt el a csatatérről, ha az volt a parancs, hogy fel kell tartani az ellenséget... Ő az a fajta volt, kinek "győzni, vagy meghalni" a jelszava... Az a névtelen, feltűnés nélküli, jelentéktelen fajta, akiknek neve nyomtatásban sohasem jelenik meg, ujság sem hozza képüket és krónika sem örzi történetüket... Olyan, kik csak egy utat ismernek, azt az egyeneset, amit a kötelességérzet és a férfias becsület ír elő... Mennek hangtalanul előre ezen az uton, csalfa kísértésekért le nem térnek róla, de ha veszély zárja le azt, meg nem hátrálnak, hanem neki-mennek, s ha kell, bátran és hősiesen meghalnak.

Bodor Mihály tehát nem hátrált meg, hanem nekiment és harcolt... Harcolt a "hazáért és egy barna kislányért", aki a közeledő ellenségtől való iszonyában ott sikoltzott a menekülők között a biborvörös éjszakában... És Bodor Mihály harcolt, mert így szólt a parancs és így diktálta ezt a katonai és férfitestvéri becsület... Harcolt puskával, szuronnal, foggal és körömmel, s gerince még akkor is felgömbült a védelemre, mikor az ellenség sulyos csizmái beletaposták összetört testét Dunántul zombékjaiba...

Sem sirkő, sem más emlék nem jelöli sirját, nóta sem örzi emlékét, s talán könnyeket sem hullatott senki halálhíre fölött...

A jövőmondó cigányasszony jóslata a szó legnemesebb értelmében is beteljesedett. Bodor Mihályból valóban nagy ember, — Hős lett.

*

Egy felhőtlen szép nyári weekend napon szerk. bizottságunk 2 tagja — Péter és Pál — feleségeikkel együtt New York állam egyik legszebb és legnagyobb Parkjában, a "Grand Canyon of the East" (Kelet nagy szorosa) néven is ismeretes Letchwort Parkban jött össze szokott nyári találkozásra. Ennek a 28 Km. hosszú Parknak a közepén a víz évmilliókon át sziklát is kivájó hatása következtében, függőlegesen meredek sziklafalak között, egymást hamar követő 3 hatalmas vizeséssel lezuhanva, kigyózva, s így folyton félszigeteket alkotva, 160 m. mélységben folyik lent a Genesee folyó.

Mindkét oldalon erdővel borított meredek hegyek, melyek egyik oldalon annyira a sziklafal folytatásaként emelkednek fel, hogy azt az oldalt csak hegyi utakon gyalog lehet megközelíteni, a másik oldalon azonban a folyó völgye és a hegyvonulat között egy eleinte csak alig utszélességű, de később 150-200 m-re kiszélesedő lapály vonul végig, s ez van kiépítve kiránduló helyé, Indián Muzeummal, a Letchworth család coloniál stílusban épült, de most szállodává és étteremmé átalakított ősi kuriájával, kilátó pontokkal, 2 uszodával és 15-20 asztalokkal ellátott piknikelő hellyel.

Szívet-lelket gyönyörködtető, Hazánk természeti szépségei közé illő, csodálatos szép hely ez a Park, mely 2 évszázadon át az említett család tulajdona volt, mígnem 1907-ben az utolsó örökös azt közcélokra New York államnak adományozta.

Az egyik piknikelő helyen elköltött ebéd után Péter és Pál egy kis faszorba elvonulva, Lapunk e számában olvasható és ebbe a teremő Isten csodáit hirdető környezetbe oly annyira beleillő "Gondolatok" kéziratát beszéltek meg, mikoris mindenben egyetértve, csak annál az egy szónál akadtak meg, mely a matérializmust "dögvész" módjára pusztítónak nevezte.

— Ez túl erős — mondta Pál — bár távolról sem a matérializmusra, hanem csak a Lapra értve, hiszen tudod, hogy az olyan, amit még a serdülő kislányoknak is kezébe lehet adni. Jobbnak tartanám tehát a "ragály" szót.

— Szó sem lehet róla — tiltakozott Péter — hiszen a bárányhimlő is ragály, de hol van egy ilyen enyhe kis betegség a matérializmustól?

— Hát akkor legyen "pestis", mint ami már igazán egyenrangú kifejezés a másikkal, de azért valahogy mégis inkább a Lapba való.

— Nem, ez sem jó — rázta fejét Péter — mert a marxista matérializmus egy olyan átka a mai kor emberiségének, hogy azt csak az említett szóval lehet kifejezni. S nem árt, ha ezt már a serdülő kislányok is tudják.

— Akkor legyen kívánságod szerint...

Leáldozóban volt már a nap a hegyek erdőkoronái felett, mikor egymástól elbucszva, beültek a parkoló helyen egymás mellett álló 2 kocsi-

ba, hol a bájos hölgyvezető keze alatt Péterek kocsija már mozgásban volt hátra, mikor Pál utolsó kísérletként még átkiáltott oda:

— Péter! Pestis-e, vagy dögvész?...

— Dögvész! — volt a zordon válasz, s a közben előrefordult kocsi eltűnt a parkoló hely előtti ut kanyarjában...

Péter azonban később mégis a sorsra bízta a döntést, ami egy újabb találkozásakor kalaphól kihuzott cédulákkal a pestis mellett döntött.

Igy került tehát a végleges szövegbe mégis a pestis, de hogy Péternek is kedvére legyen, így született meg ez a kis irás, ami itt hátul a borítólapon talán mégis elkerüli majd a serdülő kislányok figyelmét.

— o —

Szerkesztői üzenetek.

A könnyebb ügykezelés céljából megismételjük címünket. Minden levelezés "Family Society of Hungarian Veteran Gendarmes, c/o Molnár I. 15912 Eleanor Ave. Cleveland 35, Ohio (U.S.A.)", míg minden pénzküldemény, vagy azzal kapcsolatos közlés vagy érdeklődés: "Kemes László 4307 Spokane Ave. Cleveland 9, Ohio (U.S.A.)" küldendő.

— o —

Ismételten érkezett panasz, helyből és vidékről is, hogy egyesek az E. É-t nem kapják meg. Közölhetjük, hogy ez nem a mi hibánk, mert az előállítási költségekhez hozzájárulók betürendi előjegyzésbe vannak véve, így a címzésnél — postázásnál — ki nem maradhatnak. Ugyanigy szerepelnek a betegek, munkanélküliek is, akik ingyenes tiszteletpéldányt kapnak. Így tehát csak a posta lehet a hibás, vagy az, aki lakásváltoztatását nem jelenti be. Zárt borítékban (1 szám 10 c.) nem küldhetjük, mert az jelentős külön kiadás lenne a segélyezés rovására. Az elveszett számot — értesítésre — szívesen pótoljuk.

— o —

A 6. számban kért adatok küldőinek ez uton is köszönetet mondunk. Újabb olvasóinkra való tekintettel kérésünket az alábbiakban megismételjük azzal, hogy a további bejelentéseket ez év dec. 31-ig kérjük.

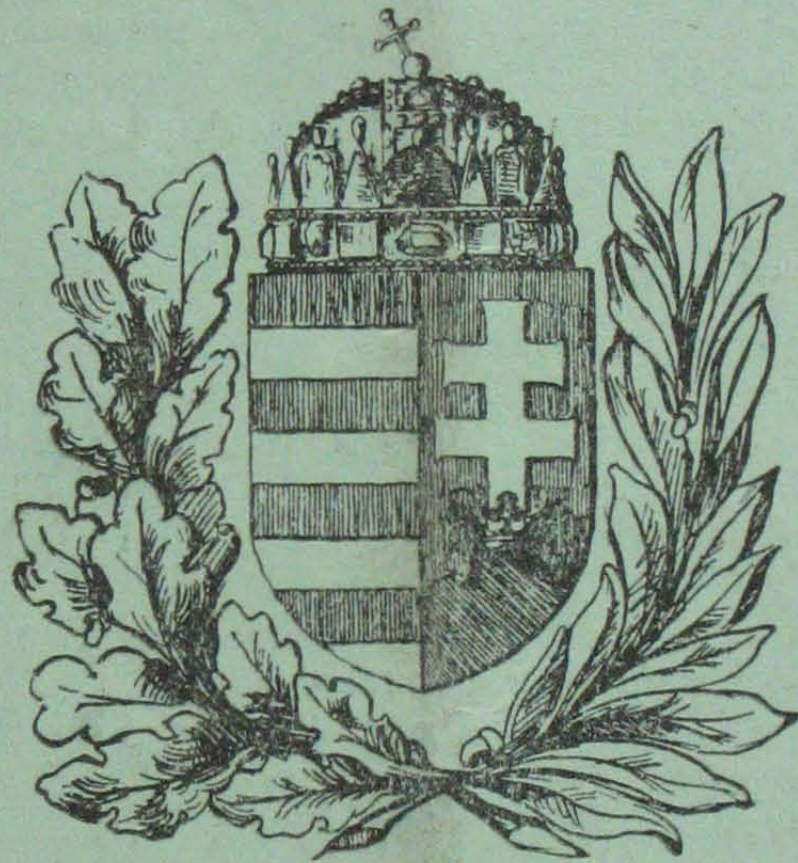
Felkérjük a II. v. háboruban bármely cső. egységben harcolt Bajtársainkat, hogy a harcok rövid leírását, helyét, idejét, az azokban hősi halált halt Bajtársaink ismert személyi adatait velünk közölni sziveskedjenek.

Összes Bajtársainkat pedig oly cső. Bajtársak személyi adatainak közlésére kérjük, kiknek hősi, vagy mártirhaláláról, börtönben, fogoly, vagy internáló táborban történt elhunytáról hiteltérdemlő tudomásuk van.

Minden olvasónknak meleg üdvözetet küld a szerkesztő bizottság.

Glasney Erno Klejcsnius Rechenbeger, 16 27 I. 2

*Hiszek egy Istenben, hiszek egy hazában,
Hiszek egy isteni örök igazságban,
Hiszek Magyarország feltámadásában!*

Ámen!